

ΓΛΥΚΕΙΑΙ ΠΑΤΑΤΑΙ.

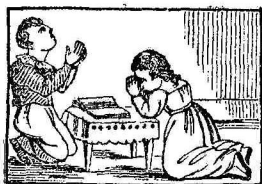
Ἡ εἰκονογραφία αὕτη παριστᾷ φυτὸν, τὸ ὁποῖον ἕνεκα τῆς γεύσεως τῶν βολβῶν, οἱ ὁποῖοι ἀξάνουσιν εἰς τὰς ῥίζας του, καὶ τῆς ὁμοιότητος αὐτῶν μετὰ τὰς κοινὰς πατάτας, ὠνομάσθη γ λ ο υ κ ι α π α τ ά τ α.

Τὸ φυτὸν ὁμοιάζει με κιστὸν ἢ κλίμα καὶ ἔρπει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς ἡ ἀγγουριὰ ἢ ἡ κολοκυνθιά. Ἡ πατρὶς του ἀγνοεῖται φαίνεται ὅμως μετὰ πολλῆς πιθανότητος, ὅτι εἶναι αἱ ἐντὸς τῶν τροπικῶν ἢ τῆς διακεκαυμένης ζώνης χώραι τῆς Ἀμερικῆς, ἐκ τῶν ὁποίων μεταφέρθη εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, καὶ καλλιεργεῖται μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ γλυκεῖαι πατάται εἶναι μακρουλαὶ καὶ δίχρωμοι, λευκαὶ καὶ κίτριναι· φυτεύονται δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν μετὰ τὰς κοινὰς πατάτας, καὶ δὲν ἀπαιτοῦσιν ἄλλην καλλιέργειαν ἢ περιποίησιν, παρὰ νὰ συσσωρευθῇ χῶμα ἀρκετὸν πέριξ τῶν ῥιζῶν, διὸ νὰ ἔχωσι τόπον αἱ πατάται ν' αὐξηθῶσι. Ἀπαιτοῦν ὁμως γῆν μαλακὴν, μᾶλλον ἀμμώδη καὶ ἐλαφράν.

Αἱ πατάται αὗται χρησιμεύουσιν ὡς τροφή, ἀντὶ ἄρτου· ἔχουσι δὲ τὸ πλεονέκτημα, ὅτι ἕνεκα τῆς γλυκύτητός των δὲν ἀπαιτοῦν προσφάγιον· τρώγονται εἴτε βραζόμεναι εἰς ὕδωρ, ἢ φηγόμεναι εἰς τὴν στάκτην, ἢ τὸν κλίβανον (φούρνον).

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐδύναντο νὰ καλλιεργηθῶσι μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ κέρδος τῶν γεωργῶν, ὅπου μάλιστα ἡ γῆ εἶναι ἀμμώδης· ἀλλὰ δυστυχῶς ἀκόμη δὲν ἐνόησαν αἱ γεωργοὶ μας τὴν χρησιμότητα τοῦ εἵδους τούτου τῆς τροφῆς.

ΠΑΙΔΕΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΙ.

«Πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ σᾶς εἶδωπον στὰν ἡμῶν ἀσθενῆς διὰ νὰ προσευχηθῆτε ὑπὲρ ἐμοῦ,» εἰπέ ποτε

ἀφρικανὸς παῖς εἰς ἓνα ἱεραπόστολον, τὸν ὁποῖον ὑπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἀφοῦ ἀνέλαθεν ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του.

«Ἀλλὰ, Θωμᾶ, — εἶπεν αὐτὸς, — πιστεῶ, ὅτι προσήχεσθ σὺ ὁ ἴδιος.»

«Μάλιστα,» ἀπήντησεν ὁ Θωμᾶς.

«Καὶ τίνι τρόπῳ προσήχεσθ ;» ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ἱεραπόστολος

«Ἐζήτουν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως οἱ ἐπαῖται ζητοῦσιν ἐλεημοσύνην παρὰ τῆς μητρὸς μου.»

— Ἄλλος παῖς, ἐξ περιόπου ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, εἰπέ ποτε πρὸς τὴν μητέρα του, ὅτι ἐνῶ προσεύχεσθαι αἰσθάνεται, ὅτι ἡ καρδιά του συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Θεοῦ.

— Κοράσιον τετραετὲς, ἐρωτηθὲν διατί προσεύχεσθαι, «Προσεύχομαι,» εἶπεν, — διότι ἤξεύρω ὅτι ὁ Θεὸς με ἀκούει καὶ ἀγαπᾷ νὰ λέγω πρὸς Αὐτὸν τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου.»

«Καὶ πόθεν ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀκούει ὁ Θεός ;» ἠρωτήθη καὶ πάλιν.

«Τὸ ἤξεύρω,» εἶπε, — διότι αἰσθάνομαι ἐδῶ καὶ τι τὸ ὁποῖον με λέγει ὅτι ὁ Θεὸς με ἀκούει,» θέασα τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

«Ἀφήσατε τὰ παιδιὰ,» — εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν, — νὰ ἔρχονται πρὸς ἐμὲ, καὶ μὴ ἐμποδίζετε αὐτὰ· διότι τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.» (Λουκ. ιγ'. 16.)

ΑΙΣΧΥΝΗΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ.

Ἱστορεῖται, ὅτι ὁ Ἀριστιππος καὶ Αἰσχύνης, δύο ἐκ τῶν περιφήμων φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, κατέπαυσαν τὴν ἔριν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ἐμπλεχθῇ, ὡς ἐφεξῆς. Ὁ Ἀριστιππος δὲπάγει πρὸς τὸν Αἰσχύνην καὶ τῷ λέγει· «Θέλεις νὰ γείνωμεν φίλοι ;»

«Ἀπὸ καρδίας,» — ἀπεκρίθη ὁ Αἰσχύνης.

«Ἐνθυμοῦ ὅμως, — ἐπανελάθεν ὁ Ἀριστιππος, — ὅτι ἂν καὶ ἦμαι γεροντιώτερός σου, ἐγὼ πρῶτος μὲν τοῦτο ἐζήτησα τὴν εἰρήνην.»

— «Τῷ ὄντι,» ἀπεκρίθη ὁ Αἰσχύνης, — καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὲ θεωρῶ πάντοτε ὡς ἀξιώτερον ἄνδρα· διότι ἐγὼ μὲν ἤρχισα τὴν ἔριν, σὺ δὲ τὴν εἰρήνην.»

Ἡ παρὰ τοῦ ἀδικουμένου συγχώρησις εἶναι νίκη κατὰ τοῦ ἀδικούντος.

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων
Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Κράτους λεπ. 50.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ δρ. 1.
Διὰ τοὺς ἐν Εὐρώπῃ ἐν γένει » 3.

Ὁ Συντάκτης
Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.